

gribe ind deri. Men vi have sparet 2½ Mill. Kr. paa dette Finanslovsforslag, og Finansministeren har, saa meget det var muligt, staaet imod overfor de Anmodninger, der ere komne til ham, og jeg forsikrer, at der virkelig er kommet overordentlig mange.

Det ærede Medlem sagde overfor mig, at han i alt Fald havde flere Meningsfæller i det andet Ting, end jeg havde i dette. Jeg skal ingenlunde maale mig med det ærede Medlem i Ondskabsfuldhed, jeg erkender, at han heri som i meget andet kan være min Mester, kan være, jeg vil ikke sige „Fandens Overmand“, det vilde være alt for smigrende overfor mig selv, men i alt Fald jeg tør ikke maale mig med en saa stor Jurist i Veltalighed. Imidlertid, det undrede mig, at det ærede Medlem sagde, at han havde nok Meningsfæller i det andet Ting, men han vidste ikke hvor mange. For saa mange er det vel heller ikke, at det ærede Medlem ikke kan tælle dem (*P. G. C. Jensen*: Aa, jeg kan nok.) Da vil jeg foreslaa det ærede Medlem som Politiker, at han skaffer sig en Art Overblik over, hvor mange han har. Det er slet ikke ilde i paakommende Tilfælde at have paa det klare, hvem man har mod sig og hvem man har med sig. For en Regering er det naturligvis overordentlig vigtigt, og det er det, vi skulle prøve ved Valgene. Men selv for et indflydelsesrigt Medlem af dette Ting som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds vil det ikke være uden Betydning at vide, hvem han har med sig og hvem han har mod sig. Det vilde overhovedet ikke være uden Betydning for Højre at vide, hvorledes de ere delte eller inddelte, og hvorledes Grupperne egentlig staa overfor hinanden.

Jeg kommer saa til det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs), som gjorde nogle Bemærkninger til mig i Gaar. Det ærede Medlem talte om det lille Haab, han endnu havde om en konservativ Samling, og sagde, at jeg ikke skulde berøve ham det. Intet er mig fjernere end at ville berøve det ærede Medlem et lille Haab, han endnu klynger sig til. Men jeg tror, det ærede Medlem er alt for fordringsfuld — det ved det ærede Medlem maaske ikke, men han er det. Det ærede Medlem erindrer maaske i Øjeblikket ikke, at i en vis Forstand har han haft den konservative Samling i Orden, selv om den ikke ligefrem blev deklareret. Det ærede Medlem har i adskillige Aar lige fra 1901 til 1908 sat sit Præg og Bomærke paa enhver Lov, der passerede Rigsdagen. Det ærede Medlem

havde Magten i dette Ting og havde Magten, fordi Regeringen gav ham den. Den Gang var der en konservativ Samling, som gav sig Udslag i Love. Det ærede Medlem ventede saa, at den samme Enighed og Forstaaelse skulde gøre sig gældende med Hensyn til Forsvarslovene. Da opnaaede det ærede Medlem ikke alt. Og da var det, at hans Politik egentlig bristede. Da det ærede Medlem troede, at han kunde samle de 2 eller 3 Venstregrupper — jeg erindrer ikke, hvor mange der var — til Enighed under sig om Forsvarslovene, da bristede det for det ærede Medlem, fordi det viste sig, at naar de skulde bekende Kulør, naar det forhandlende Venstre og Reformvenstre skulde erkende, at den konservative Samling fandt Sted under frikonservativ Ledelse, saa turde de ikke. De vilde maaske gerne, det tvivler jeg ikke paa, men de turde ikke. Det samme tror jeg vil være Tilfældet i Fremtiden, de ville gerne, de Herrer ere „willing“, som det hedder om Barkis, men de tør ikke, de komme ikke. Og paa dette Punkt er det, at det ærede Medlems Politik brister. Men hvis det ærede Medlem nu skulde se, at denne Regering kom i Mindretal ved Valgene, — og det er jo meget vel muligt, mange ville endda mene sandsynligt, — vil der maaske kunne tænkes en lignende Forstaaelse for det ærede Medlem med Grupper i Folketinget, naar blot han altid vil indrømme dem det, at de offentlig kunne sige: Vi kende ham ikke — men privat være enige med det ærede Medlem. Der er mange, der skulle have det paa den Maade overfor visse Forbindelser, jeg ikke vil komme ind paa her, illegitime Forbindelser, at offentlig vedstaa de dem ikke, men privat kende de dem. Hvis der kunde tænkes en saadan illegitim Kærlighedsforbindelse mellem det konservative Venstre og de Frikonservative, tror jeg, at alt gaar i Orden, men længere tror jeg ikke, det ærede Medlem kommer, og jeg forstaaer og har altid forstaaet det ærede Medlem saaledes, at han ønsker en klar Politik, fordi han selv er saa klar og loyal en Mand. Men det kan det ærede Medlem ikke faa med disse Folk. Det kan han maaske faa med andre, hvis der kunde tænkes en Forbindelse med andre, men han kan ikke faa det med de Folk. Det er paa det Punkt, at det ærede Medlems Politik strander.

Det ærede Medlem mindede mig om, at jeg en Gang havde sagt i dette Ting til en Regering, at den burde gaa, og saa